Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	[Musiken af Joseph Sarti].
Titel | Title:	Anagilda : Dramma per musica da rappresentasi nel teatro di Copenhagen dell'anno 1758 = Anagilda : et musicalisk Synge-Spil til at opføres paa Skue-Pladsen i Kiøbenhavn i Vinteren 1758
Alternativ titel | Alternative title:	Anagilda.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt udi Hans K. M. privil. Bogtrykkerie, [1758]
Fysiske størrelse | Physical extent:	83 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Anagilda

Musicalisk

Syngc-Spil

1758

56, -382, -8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02406 2

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

56. - 362. 1.

ANAGILDA
DRAMMA
PER MUSICA
DA
RAPPRESENTARSI NEL TEATRO DI COPENHAGEN
NELL' INVERNO DELL' ANNO 1758.

Anagilda
Et
Musicalisk Synge-Spil
Til at opføres paa
Skue-Pladsen
i Kiøbenhavn, i Vinteren
Anno 1758.

Kiøbenhavn,
Trykt udi Hans K. M. privil. Bogtrykkerie.

ARGOMENTO.

Dopo aver guereggiato lungo tempo Sancio Re di Navara, e Fernando Conte di Caſtiglia, rimeſſero alla ſorte di una giornata Campale le loro differentze: in queſta incontratiſi per il Campo li due Principi, e battutiſi aſſieme, cadè finalmente eſtinto il Re di Navara; Di poi per interpoſizione di Potenze vicine ſi fece pace tra Fernando, e il Rè Garzia Figlio del morto Sancio, nei Capitoli della quale fu poſto il Matrimonio di Fernando con Sancia Figlia del rè morto e Sorella di Garzia (queſta per miglior ſuono della Muſica chiameremo Anagilda) Andò Ferdinando in Navara; (e qui comincia il Drama) Ma in vece di ritrovarſi nel Talamo con Anagilda, ſi ritrovò nella Carcere incatenato, e tradito da quel Re. Diſpiacque il tradimento ad Anagilda, ed avendo qualche compaſſione al Principe prigioniero, Finalmenta a poco a poco s'innamorò del medeſimo, deliberò di ſalvarlo, e coſi fece, perche avuto l'adito nella Carcere, non volendo altra Compagna all' impreſa

Indhold.

Efterat Sancio Konge til Navarra, og Fernando Greven af Castilien, lang Tid havde fort Krig med hverandre, overlod de en Dag til Skiebnen i et Slag at afgiøre deres Tvistighed; I samme Slag traf disse to Fyrster at møde hinanden paa Marken, hvor de slo ges med hverandre, saa at Kongen af Navarra endelig blev paa Stedet; Siden, ved Mellemhandling af de næstliggende Magter, blev Freden sluttet imellem Fernando, og Kong Garzia, en Son af den døde Sancio, i hvilke Freds-Capitler der blev fastsat Formæhling imellem Fernando og Sancia; en Daatter af den døde Konge og Søster til Garzia, (hvilken vi for meere Vellydenhed i Musiqven vil kalde Anagilda.) Fernando reyste til Navarra; (og her begynder Synge-Spillet,) men i steden for at hand tænkte at være paa det Sted hvor hans Formæhling skulde gaae for sig, befandt hand sig i Lænker i Fængsel, og forraadt af samme Konge. Dette Forræderie mishagede Anagilda, og ved det hun havde en slags Medlidenhed med denne fangne Fyrste, blev hun meer og meer og endelig aldeles

ſa generoſa, poſto ſi l'amante incatenato ſulle ſpalle, lo portò fuori della Reggia, e finalmente in Caſtiglia. Tutto queſto è raccontato dal Padre Rogatis nelle ſue Storie della Spagna, ne vi ſi aggiunge altro di piu, che il Perſonaggio di Elvira Sorella di Fernando.

La Scena ſi pone in Tudela, vicino a confini della Navara, e nei confini di caſtiglia.

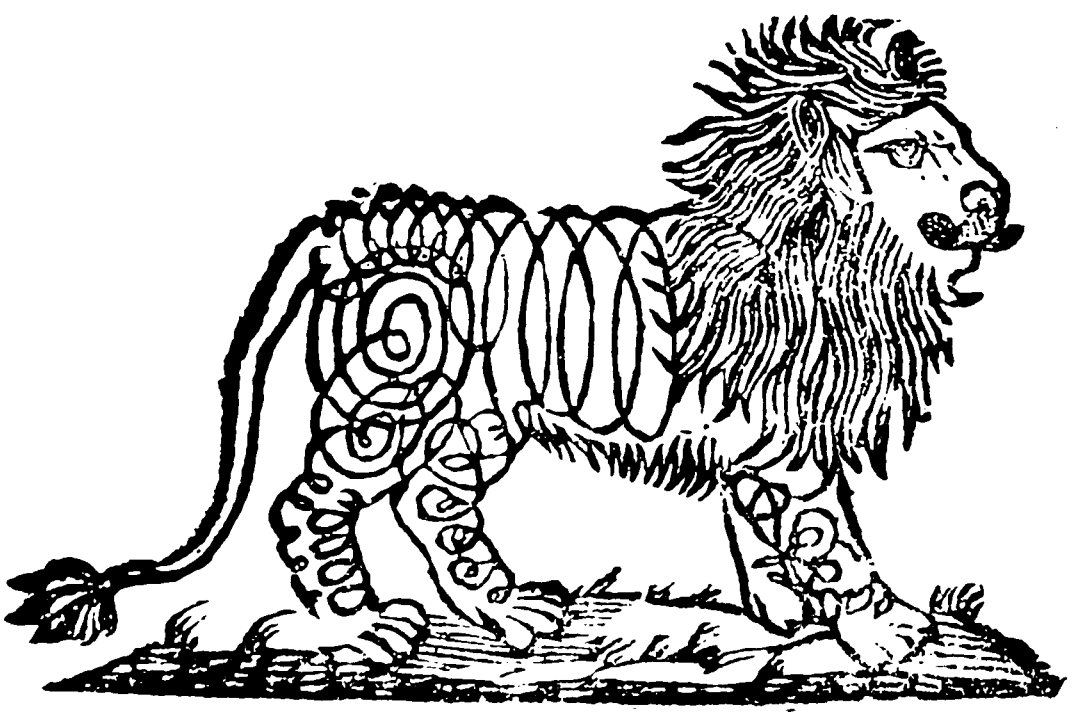

PER-

les forelsked i ham, besluttede at frie ham ud, og giorde det og, thi da hun havde faaet Tilgangen til Fængselet at viide, og vilde ey have nogen Medviidere med sig i et saa høymodigt Foretagende, da tog hun sin forelskede, som var bunden i Lænker, saa at han ikke kunde gaae, paa sine Skuldre, og bar ham uden for Slottet, og forhialp ham tilsidst til Castilien; Alt dette fortælles af Pater Rogatis i hans Historier om Spanien, og tillegges her intet andet, end den Person Elvira, Søster til Fernando.

Scena forestilles i Tudela, nær ved Grændserne af Navarra og paa Grændserne af Castilien.

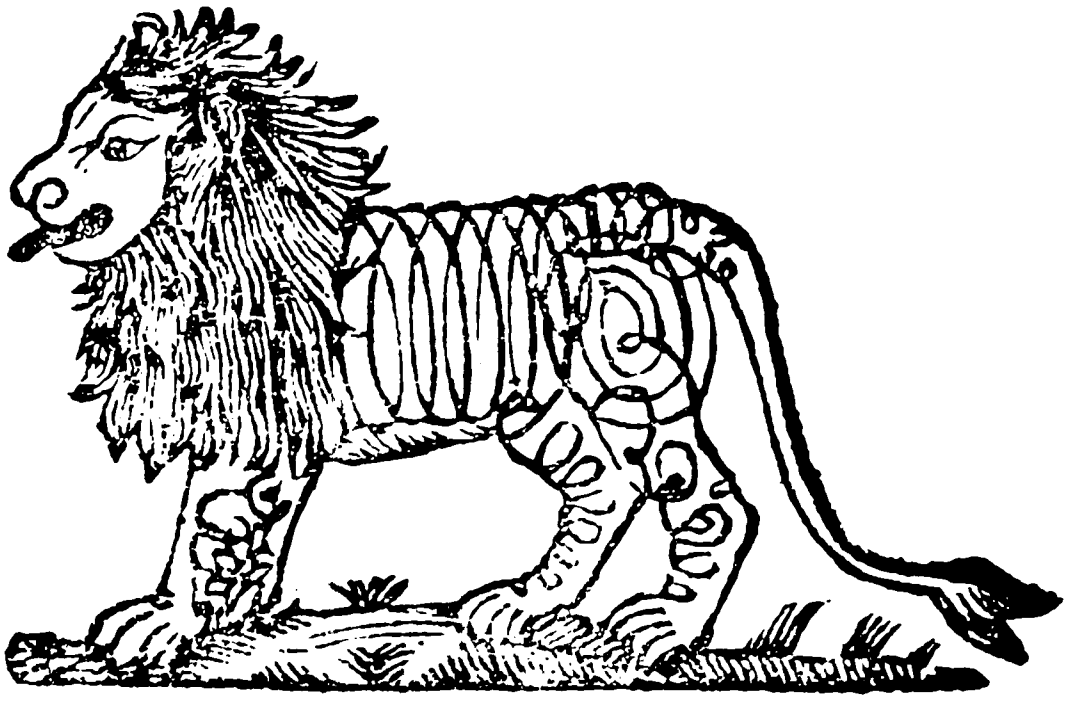

PERSONAGGI.

ANAGILDA,

La Sig. Marianna Galeotti.

FERNANDO, Conte di Caſtiglia.

Il Sigr. Domenico Scogli.

ELVIRA, Sua Sorella.

La Sig. Vittoria Galeotti.

GARZIA, Re di Navarra.

Il Sigr. Pietro Cramer.

La Muſica è tutta compoſta del Sigr. GIUSEPPE SARTI, Maſtro di Capella de ſua Maeſta Il Re di Dannimarca, Norvegia &c.

Il veſtiario è tutto nuovo, e di nuova invenzione.

AT-

Personerne.

Anagilda,

Jomfr. Marianna Galeotti.

Fernando, Greve til Castilien.

Monsr. Domenico Scogli.

Elvira, Syster til Fernando.

Jomfr. Victoria Galeotti.

Garzia, Kongen af Navarra.

Monsr. Peter Cramer.

Musiqven er altsammen componeret af Seigr. JOSEPH SARTI, Capel-Mester i Hans Majestets Tieneste. Dragterne ere alle nye, og af nye Invention.

ATTO PRIMO.

Scena Prima.

Campagna né confini di caſtiglia, e veduta di Tudela in lontano.

Elvira e *Fernando.*

Fer. Elvira, addio!
Elv. Deh mio Germano, aſcolta.
Fer. Di pure,
Elv. Oh Dio, non ſò,
S'io potrò rivederti un altra volta.
(piange.)
Fer. Generoſa Germanna, io più non vidi
Entro i tuoi lumi il teſtimonio vile
Del mole, e debil ſeſſo;
Ah quell' ingiuſto pianto
Non funeſti talor la gioja mia
Elv. Fernando, e come vuoi,
Ch'io raffreni il mio duolo?

Nac-

Første ACT.

Første Scene.

En aaben Mark vaa Grændserne af Castilien, og Tudela i Prospect langt borte.

Elvira og Fernando.

Fer. God Dag Elvira!
Elv. Ach hør min kiære Broder.
Fer. Tael ikkuns;
Elv. Ach Gud, jeg veed ikke,
Om jeg faaer dig nogen Tiid meere at see. (græder)
Fer. Ædelmodige Søster, jeg har aldrig seet
Før at du har viist det ringeste Tegn
Paa den Banghed, som findes hos det svage Kiøn;
Ach lad denne urimelige Graad
Ikke nu foruroelige mig min Glæde
Elv. Og hvorledes vil du Fernando
At jeg skulde tvinge min Sorg?

Nacqui forte, ma ſolo
Lo ſprezzar i miei mali, e non i tuoi.

Fer. Elvira, tu ſai pure,
Ch'in Navarra drizzar debbo il camino
Per ritrovar la ſpoſa, e quai ſventure
Può prepararmi il cielo,
Se la bella Anagilda è il mio deſtino?
Forſi pèrigli chami
Le ſaette d'Amor tu, che non ami?

Elv. Ah Fernando, Fernando; il Padre eſangue
D'Anagilda, e Garzia da te ſvenato;
Fernando, hai di quel ſangue
La mano ancor fumante -
Come darla vorrai
Pegno di fede ad una figlia amante?

Fer. Nel dì del gran conflitto, in cui la ſorte
Per Caſtiglia deciſe,
Sancio da queſta mano eſtinto giacque,
Ma di Fernando in ſen la piaga tacque:
Germana addio, Deh ferna
Frena quel pianto imbelle.
Timor non ò d'alcun periglio; io volo
Alla mia bella, all' imeneo felice.

Jeg er vel haard, men alleene
Til at foragte mine egne Viderværdigheder, og ikke dine.

H Fer. Du vecd dog vel, Elvira,
At jeg maae reyse til Navarra,
For der at tage imod min Gemahl, og hvad Ulykke
Kand Himlen vel beskikke mig,
Naar den deylige Anagilda er min Hensigt.
Maaskee! du kalder det en Fare
At være heftig forliebt, du som ey elsker?

H Elv. Ach Fernando, Fernando, Anagildes og Garzies
Fader, som du har dræbt;
Fernando, du har jo ligesom, din Haand
Endnu rygende af hans Blod
Hvorledes vilde du kunde give den til
Pandt paa oprigtig Kiærlighed, til hans Daatter, som din Forelskede?

H Fer. Paa den bedrovelige Dag, da Skiebnen
Beskikkede saa for Castilien
Faldt Sancio død for denne Haand,
Men Fernando finder endnu i Hiertet nagende Sorg herover.
Farvel min Søster, jeg beder
Dig, hold op med at græde saa bedroveligen
Jeg frygter ikke nogen Fare; jeg skynder mig
Til min Deylige, til en saa lykkalig og glad Formæhling,

Og

E ſe v'è alcun che ardiſca impaccio porre
Alle mie giuſte voglie;
Tremi qualunque ſia
Che punito ſarà per opra mia.
Talor ſe il vento freme
Chiuſo negli antri cupi,
Dalle radici eſtreme
Vedi ondeggiar le rupi,
E le ſmarrite belve
Le ſelve
Abbandonar
Se poi dalla montagna
Eſce dai varchi ignoti,
O và per la Campagna
Struggendo i Campi interi,
O diſſipando i voti
Dé pallidi Nocchieri
Per l'agitato mar.

(parte.)

Scena II.

Elvira Sola.

Vanne con quella pace,
Che tu non laſci a me Germano ingrato:
Purchè ſalvo tu torni, io ſia mendace.
Ma troppo invido ſei ſe non mi fai

Con-

Og hvis der er nogen ſom torde vove at for-
hindre
Mig i mit retmæssige Forſæt
Maae de i hvem det er frygte
Af mig derfor at blive straffet.
Naar Vinden bruſer
Inde i de huule Bierge
Saa seer man Klipperne at rore ſig ſom
Bolger, fra deres nderſte Grundvolde.
Og de glubende Dyr med Forſkrækkelſe
At ſkye ud
Af Skovene.
Naar den ſiden farer ud af Biergenes
Ubekiendte Dale
Farer den enten over Marken
Med at fordærve den aldeeles;
Eller og den til intet gior
De bange Skibsfolks Ønſker
Paa det oprorte Hav.

(gaaer bort.)

Anden Scene.

Elvira (alleene.)

Gaae da, og gid du maae nyde meere Roe og
Fred
End du lader mig nu udi, utakneмelige Broder;
Gid du maatte komme vel tilbage, og jeg maatte
lyve.
Men du er alt for misundelig, derſom du ey gior
Mig

Compagna del tuo fato,
Mentre a gioje; o perigli incontro vai.
Ai vaghi fiori in ſeno
Veglia la ſerpe aſcoſa
E là col ſuo veleno
Uccide il paſſagier.
Così è un cor, che langue
D'amor tiranno al fato,
Se cade ogn'or ſvenato
In braccio del piacer.

Scena III.

Appartamento di Garzia.

Garzia e *Anagilda*.

Gar. Qual torbido penſiero
Fin tra le faci ancor dê tuoi ſponſali
Cara Anagilda, il tuo bel ciglio oſcura?
Al più ſaggio, al più bello, ed al più forte,
Che nell' Iberia regni
A Fernando, al conſorte,
Ne pur lieto prepari il primo ampleſſo?
Anagilda, che fai?

Ana. Ci penſo adeſſo

Gar. Qual mercè mi prometti

Se

Mig deelagtig i dit Foretagende;
Hvad enten dn gaaer Glæde eller Fare i møde.
Midt imellem de yndige Urter
Ligger Slangen skiult og lurer
Og med sin Gift
Dræber den som gaaer der forbie.
Saaledes er et Hierte, som foruroeliges
Af Elskovs heftige Drift,
Da det falder hver Øyeblik ligesom død
I fornøyelige Betragtninger.

Tredie Scene.

Garzies Gemak.

Garzia og Anagilda.

Gar. Hvad for uroelig Tanke
Endog midt i Glæden af din Formæhling,
Kiære Anagilda, formørker dit muntre Udseende?
Nu du har den Viiseste, Deyligste og Tapperste,
Som regierer i Iberien:
Fernando, til Gemahl,
Har du ikke lavet dig til at tage venlig imod ham?
Anagilda hvad giør du?
A Ana. Jeg tænker nu paa det.
Gar. Hvad lover du mig,

Hvis

Se queſto giorno iſteſſo
Il tuo ſpoſo vedrai?
An. Ci penſo adeſſo.
Gar. E ſe lo ſpoſo aſpetti,
Gli preparaſti ancora
Qualche dono gentil?
An. Gia ci penſai.
Gar Perchè a me no'l paleſi?
An. Or lo vedrai.

(parte.) (

Scene IV.

Garzia. (ſolo.)

Anagilda fedele,
Altri lacci preparo, ed altre faci,
Che lacci d'imeneo, lacci d'amore
Al Principe crudele;
Paleſarti l'inganno, Anagilda vorrei,
Ma ſe il paleſo, o Dio, femina ſei.
Ma con altra ſembiante
A me viene Anagilda, or di Fernando
Parve nemica, ed or raſſembra amante.

Scena V.

Anagilda, con una comparſa, che porta un bacile coperto, e Garzia.

An. Garzia, queſto è il teſoro,
Che riſerbo al mio ſpoſo:

Hvis du paa denne Dag
Faaer din Brudgom at see?
An. Jeg tænker nu paa det.
Gar. Og, efterdi du venter din Brudgom,
Har du da og tillaved ham
En smuk Foræring?
An. Ja jeg har allereede tænkt derpaa.
Gar. Hvorfore har du ikke ladet mig det see?
An. Nu skal du faae det at see. (gaaer bort)

Fierde Scene.

Garzia (alleene.)

Sprigtige Anagilda,
Jeg tillaver andre Baand, og andre Lænker
End Formæhlings Forbindtligheder, eller Kiærligheds Baand
Til den grumme Printz;
Jeg vilde nok aabenbare dig denne Renke, Anagilda,
Men dersom jeg aabenbarer det, = = = o Gud,
du er et Fruentimmer.
Men Anagilda kommer til
Mig, med en anden Mine; nu seer hun ud
Som hun var vreed paa, nu som forelsked i Fernando.

Femte Scene.

Anagilda, med en Statist, som bær et Bekken bedækket, og Garzia.

An. Garzia, denne er den Skat
Som jeg forvarer til min Brudgom:

Ed è, come vedrai,
Al noſtro Genitor coſtato aſſai.

Gar. Ad un cor generoſo
Luce di gemme, e d'or ſcarſa risplende.

An. Dono trovai, che i lumi ſuoi diletta.

Gar. Qualche acciaro ſarà?
(*vuol ſcoprire*)

An. Signore aſpetta.
(*lo ferma.*)

Gar. Un usbetgo?

An. Ne pure; il mio diletto
Quando combatte arma di ſcoglio il petto.

Gar. Ma qual dono fia queſto?

An. Vedi Germano, vedi,
(*gli ſcopre il bacile, e moſtre una veſte inſanguinata, e tagliata.*)
Che parla ancor,
Se al proprio cor tu credi,
Del genitor eſtinto,
Tutto il caſo funeſto è qui depinto
E l'empio ſpoſo mio ſparſe i colori,
Garzia, vedi, e non mori?

Gar. (Più reſiſter non ſa l'anima mia.)
Si paleſi il penſieto,
Queſto dunque Anagilda - - -

An. Queſto dunque, o Garzia
Queſto lacero ammanto
Che nel ſangue del Padre intriſo è tutto

Fa

Og har, som du vil faae at see,
Kosted vores Fader meget.

G Gar. For et høymodig Hierte,
Skinner Guld og Ædelsteene ringe.

A An. Jeg har udsøgt en Gave, som vil fornøye
haus Øyne.

G Gar. Det er vel en Kaarde? (vil tage Dek-
ket af)

A An. Bie Herre. (holder ham tilbage.)

G Gar. Et Harnisk?

A An. Ney; min Kiæreste
Naar hand strider, bevæbner hand sig med
et haardt Hierte.

G Gar. Men hvad er det da for en Gave?

A An. See Broder, seer du
(tager Dekket af, og viser en blo-
dig og i tu hugget Klædning.)
Det vidner endnu.
Dersom du ikke troer dig selv,
Da er vor døde Faders
Heele ulykkelige Hendelse her afmalet.
Og min grumme Brudgom har sat Farver-
ne herpaa.
Garzia, kand du see dette uden at døe.

G Gar. (Ney min Siel kand ikke længere staa imod)
Man maa aabenbare sine Tanker,
Dette da Anagilda - - -

A An. Denne da, o Garzia
Denne revne Kappe
Som overalt er blødet i vores Faders Blod

Fa pietade altretanto,
Perchè del pianto è del ſuo Figlio
aſciuto.

Gar. Queſto - - -

An. Sì, queſto è il pegno
Della fe di Fernando, e qui compoſe
Queſte cifre amoroſe
Per caparra gentil de noſtri amori.
Garzia, vedi, e non mori?

Gar. Queſto dico è un inganno - - -

An. Si ch' è tuo ſangue, e ſe finor nol ſai,
Miralo e lo ſaprai

(*in atto de partire*)

Gar. Ferma, Anagilda, aſcolta.
A tuoi Regi Imenei
Chamai l'empio Fernando
Oggi l'aſpetto, e quando
Tra queſte mura - - - Ah no Femina ſei.
Or a danni d'un ingrato
Forſenato il cor s'adira
Or d'amore in mezzo all' ira
Ricomincia a palpitar.
Vuol punir chi l' à ingannato,
A trovar le vie s'affretta;
E abborriſce la vendetta
Nel poterſi vendicar.

(*parte*)

Sce-

Foraarsager lige saa stor Medynk
Ved at være toed i Sønnens Taarer.

Gar. Dette, ⸗ ⸗ ⸗

An. Ja, dette er pandtet
Paa min Kiærlighed til Fernando, som har sammenskrevet
Disse kiærlige Bogstaver
Til behagelig Begyndelse paa vores fælles Kiærlighed
Garzia, seer du dette uden at døe?

Gar. Dette siger jeg er en Rænke ⸗ ⸗ ⸗

An. Jo det er dit Blod, og hvis du endnu ey troer det
Saa see det an, saa faaer du det at viide.
(vil gaae)

Gar. Bie, Anagilda, hør:
Jeg har ladet kalde paa den grumme
Fernando, til at fuldføre din Kongel. Formæhling.
I Dag venter jeg ham, og naar
Han kommer inden for disse Muure ⸗ ⸗ ⸗
Ach ney du er et Fruentimmer.
Engang finder et ubetænksom Hierte Lyst
I en Utaknemmeliges Ulykke,
Et andet Øyeblik midt i Vreden
Begynder det at slaae af Kiærlighed.
Nu vil det straffe den som har bedraget det,
Nu igien søger det Udveye til at hielpe den
Og har Afskye til at hævne sig
Naar det kunde. (gaaer bort.)

Scene VI.

Anagilda (ſola.)

Femina ſono, e il dono, o Cieli, è voſtro,
Che Donna mi faceſte
Naſcer da un ſen, che hà generato un mo-
ſtro,
Fernando, empio Fernando
Quando debbo abbraciarti,
Ma ſenſa un fiero cor non poſſo amarti.
Vieni barbaro ſpoſo,
A Moſtrarmi la man, che m'à tradita,
Man, che privò il Genitor di vita.
Padre lo ſento, oh Dio
Che tu mi parli al cor,
Ma venga il traditor
Svenato al ſuol cadrà,
Quell' empio, o giuſti Dei
Amare non potrei
E ſolo il di lui ſangue
Placarmi un dì potrà.

Scena VII.

Sala di Garzia della quale ſi apre una porta e ſi vede la ſtanza dov è la Statua del Rè Sancio, cuſtodita da guardie.

Garzia e Fernando.

Fer. Gran Rege, il comun grido
De tuoi Regni, e di te le glorie
ſpande
Dal

Siette Scene.

Anagilda (alleene.)

Jeg er et Fruentimmer, o Himmel, og det er
jeres Gave
Som har ladet mig fødes Fruentimer, af et Liv
ſom har fødet ſligt et Monſtrum,
Fernando, grumme Fernando
Naar jeg ſkal omfavne dig;
Men uden et haardt Hierte kand jeg ikke elſke dig.
Kom grumme Brudgom,
At viiſe mig Haanden ſom bar forraadt mig,
Og ſom har ſkilt min Fader ved Livet.
O Gud! Jeg hører min Fader
At du taler til mig i mit Hierte,
Men lad Forræderen komme
Hand ſkal falde død til Jorden.
O retfærdige Guder! denne Ugudelige
Kand jeg ikke elſke
Og hans Blod alleene
Kand tilfreds-ſtille mig.

Syvende Scene.

En Sahl ſom tilhører Garzia, hvorpaa en Dør oplades, og ſees et Gemak hvor Kong Sancii Billede er, med Vagt ved.

Garzia og Fernando.

Store Konge, det almindelige Rygte
Udbreder dine Rigers og din Høyag-

Dal più gelato al più fervente lido,
Ma la Fama è maligna ancor che grande.
Gar. Forſe la reggia mia da rai s'accende,
Di quella Maeſtà, che in te riſplende.
Fer Dov' è la mia diletta?
Gar. Nel Talamo vincin Fernando aſpetta.
Fernando, or la vedrai:
Ma sò, che all' apparir del ſuo sembiante,
Più non ſarai della tua ſpoſa amante.
Fer. Garzia, tu vuoi ſcherzar, veggio
(*Fernando oſſerva il ritratto d' Anagilda*)
Tra queſti
Fredi, e morti colori
Temprar il cieco Dio, dardi pè cori;
Ma quanto ancor vorrai
Differirmi i contenti? Amaſti mai?
Gar. Se pena coſi fiera
T'apporta lo ſperar; vieni.
Fer. T'abbraccio.
Gar. Vieni Fernando; olà
(*ſi apre il proſpetto, e ſi vede la ſtatua di Sancio con guardie*)
Qui non ſi ſpera.
Dal Talamo fatal la Spoſa, Intendi?

Ti

Fra Norden til Osten
Men Fama giver dig dog ey ald den Ære du tilkommer.

Gar. Mit Hof vil forelske sig
I den Majestæt som fremskinner hos dig.

Fer. Hvor er min Allerkiæreste?

Gar. Hun bier efter Fernando i Formæhlings-Gemakket.
Nu faaer du hende at see, Fernando:
Men jeg veed, at ved at faae hendes Asyn at see,
Saa vil du neppe meere være forliebt i din Brud.

Fer. Garzia, du har Lyst til at skiemte, jeg seer
(Fernando beseer Anagildes Portrait)
Blant disse
Kolde og døde Farver
Guden for Kiærlighed at skierpe Piile for Hierter
Men hvorlænge vil du endnu
Opsætte mine Fornøyelser, har du aldrig elsket?

Gar. Efterdi du finder saa stor Smerte
Ved at bie; Saa kom.

Fer. Ach jeg omfavner dig

Gar. Kom Fernando; Holla
(Prospecten aabnes, og sees Sancii Statue med Vagt ved)
Her kand du ingen Brud
Vente af dette ulykkelige Brude-Huus, hører du?

Ti deſtinai la morte, e qui l'attendi.

Fer. Barbaro; Numi, Elvira,
Aita, ahime!
Anagilda, Fellone,
D'amicizia, e di fè,
Così le giuſte leggi - - - Ahi mi lamento
D'altrui ſenza ragione,
Dal ſeno di Garzia
Non ſi potea ſperar, che un tradimento.

Gar. Gran fede ancor a la vendetta mia,
Quello è il Padre tradito.

Fer. E tu, che in queſte forme
Imparaſti a tradir: Del Padre forte
Un imagine ſei ben più deforme.

Gar. Sancio, che in ciel dai ſempiterni ſogli
Queſta vittima miri
Dell' altar, che preparo i fumi accogli.

Fer. Sancio, ſe nume ſei,
Del ſacrificio ingiuſto
Lempio Miniſtro fulminar tu dei.

Gar. Orsù deponi intanto
Quell' acciar sí funeſto a queſto regno.

Fer. Sancio, a te lo conſegno,

(*Fernando ſi cava la ſpada, e la pone tra le mani della ſtatua*)

Se

Jeg har beskikked dig Døden, og her kand
du oppebie den.

Fer. O grumme, o Guder, o Elvira,
Hielp, ach mig elendige!
Anagilda, og du Forrædere,
Er det Venskabs, og Oprigtigheds
Loves retfærdige Handthævelse, ach jeg be-
klager mig
Over andre uden Aarsag,
Thi af Garzies Hierte
Kunde man jo ikke vente andet end Forræ-
derie.

Gar. Hvilken stor Lettroenhed, at jeg ikke skulde
hævne mig;
Dette er min Fader som du har forraadt;

Fer. Og du, som paa slige Maader har
Lærdt at forraade: er din grumme Fader
Lig, ja meget overlegen i Grumhed.

Gar. Sancio, du som i de Himmelske Boliger
Seer dette Offer, jeg
Tillaver dig! tag imod Røgen af dette Altere

Fer. Og du Sancio hvis du har guddommelig
Magt
Da burde du med Lynild,
For saa uretfærdig et Offer, dræbe en saa
ugudelig Offer-Præst

Ger. Strax aflæg et saa bedrøvelig
Vaaben for dette Rige.

Fer. Jeg overleverer det til dig Sancio,
(Sancio tager Kaarden fra Siden og set-
ter den i Haanden paa Statuet)

Og

Se giammai t'hò tradito,
Quella tua man di ſaſſo
Alla vendetta in queſto ſeno invito,
Ma ſe innocente io ſon, quel ferro renda,
Ad una man fedel, che mi difenda.
(*viene incatenato*)

Scena VIII.

Anagilda e detti.

An. Che Spettacolo è queſto?
Gar. Vieni Anagilda, ecco le Nozze al fine.
Che al tuo Fernando appreſto.
Fer. Anagilda tu ſei? Ah che per tali
L'alte ſembianze tue, toſto ravviſo
A una certa pietà, ch'ai de miei mali,
É ſe pure a tradirmi oggi congiuri
Più contento per te Fernando mora,
Che puoi far bello un tradimento ancora.
An. Queſto è Fernando?
Gar. E al temerario ardir nol conoſceſti?
An. Ed è tuo prigioniero?
Gar. Quanto v'offeſſe?

Ana.

Og hvis jeg har forraadt dig,
Saa gid at denne din Arm af Steen
Til Hevn vilde stode det i mit Hierte,
Men hvis jeg er uskyldig, saa giv dette Vaaben
Til en tro Haand som, kand forsvare mig.
(bliver bundet i Lænker)

Ottende Scene.

Anagilda og forrige.

An. Hvad er dette for et Optog?

Gar. Kom Anagilda, see her endelig det Bryllup
Jeg tilraver for din Fernando.

Fer. Er du Anagilda? Ach jeg troer
Snarere i dit hoymodige Udseende at blive vaer
En slags Medlidenhed, som du har med mine Ulykker
Og hvis du og i Dag er sammensvoret til at forraade mig.
Saa doer Fernando med storre Fornoyelse for din skyld
Hvis du er selv Aarsagen til sligt et Forræderie.

An. Er denne Fernando?

Gar. Og kiender du ham ikke paa hans forvovne Udseende?

An. Er hand din Fange?

Gar. Hvormeget har hand ikke fortørned dig?

An.

Ana. E' vero.
Gar. Ne ti par reo di morte?
Ana. Ancor morire?
Fer. Ancor morir ſaprò ſenz' altra doglia,
Purchè ti ſpiaccia, o pur che tu lo voglia.
Ana. Pel Regno di Navarra
Troppo tardi morrai.
Fer. Adeſſo morirò.
(*vuol pigliar la ſpada alla ſtatua, e Anagilda la toglie eſſa*)
Ana Ferma.
Fer. Anagilda, tu ſei
Troppo tardi pietoſa a i caſi miei.
Gar. Che faceſti?
Ana. Che feci, io non lo ſo!
Fer. Anagilda, la morte - - -
Ana. (E che dirò?)
Altro ferro più vile
Dè troncar quello ſtame
E alla tua vita rea non ſia permeſſo
Col mio Padre innocente
Aver di morte un'inſtromento iſteſſo.
(*parte con la ſpada*)
Fer. Garzia la morte - - -
Gar. E' ſtato
D'Anagilda il penſier grato al mio core,
Che in più lunghi martiri
La mia vendetta avrà pompa maggiore.
(*parte*)

Sce-

An. Det er sandt.
Gar. Synes du ikke hand har fortient Døden?
An. Endog døe?
Fer. Ja jeg skal endog døe, uden det skal foraarsage mig Frygt, og det enten du vil, eller ey
An. For Kongeriget Navarra
Døer du alt for sildig.
Fer. Ney jeg skal strax døe.
(vil tage Kaarden af Haanden paa Billedet, og Anagilda tager den)
An. Holdt.
Fer. Hvad gior du?
Anagilda, du er
Alt for sildig medlidende med mine Ulykker.
Gar. Hvad giorde du?
An. Hvad giorde jeg? Jeg veed det ikke.
Fer. Anagilda! Døden ...
An. (Ach hvad skal jeg sige.)
Et andet gemeen Sværd
Burde afhugge dette Hoved
Og det er ikke tilladt dig Ugudelige
At dødes med det samme Gevæhr
Som min uskyldige Fader.
(gaaer bort med Kaarden)
Fer. Garzia, Døden ...
Gar. Denne Anagildes Tankemaade
Befaldt mig i mit Hierte.
Og min Hevn ved at piine ham langsom
Vil altsaa have større Anseelse.
(gaaer bort)

Nien-

Scene IX.

Fernando, con Guardie.

Sancio, la morte, ah no!
Sancio, tu armasti
Del mio Ferro Anagilda, e vuoi, che sia
La bella Astrea dell' innocenza mia.
Voi, che le mie vicende,
Voi, che i miei tordi udite,
Fuggite, si fuggite:
Qui legge non s'intende,
Qui fedeltà non vè
E puoi, Tiranno, e puoi
Senza rossor mirarmi?
Qual fede avrà per voi
Chi non la sërba a me?

Fine dell' Atto Primo.

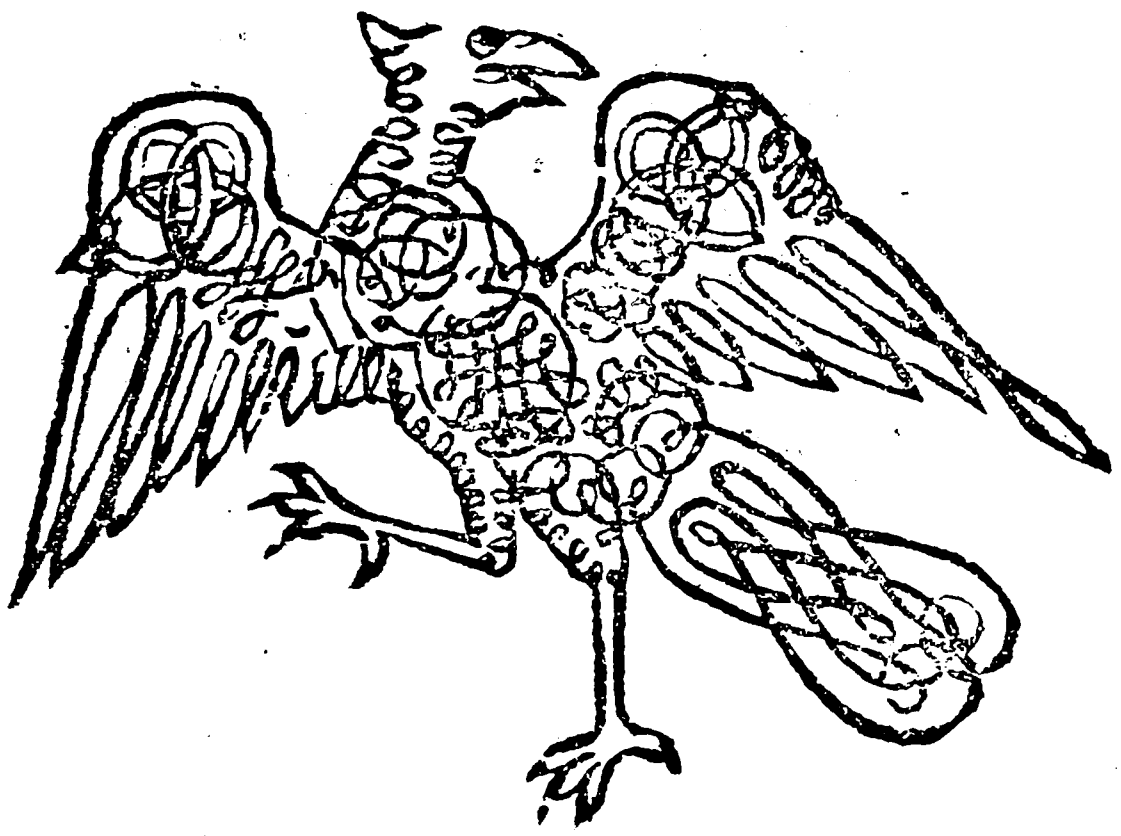

Sce-

Niende Scene.

Fernando med Vagt.

Sancio, Døden, ach nej!
Sancio, du bevæbnede
Anagilda med mit Sværd, og vil du at hun
Skal være min Uſkyldigheds Forſvarere.
I ſom hører paa hvad mig er hændet
I ſom hører paa den Uret man gior mig
Flyer, ja ſkynder jer herfra
Her vil man ingen Tov viide af,
Og her er ingen Ærlighed at finde.
Og kand du vel du allergrummeſte
Anſee mig uden at ſkamme dig?
Og hvad Ærlighed kand hand viiſe jer
Hand ſom ikke holder Love med mig.

Ende paa den Forſte Act.

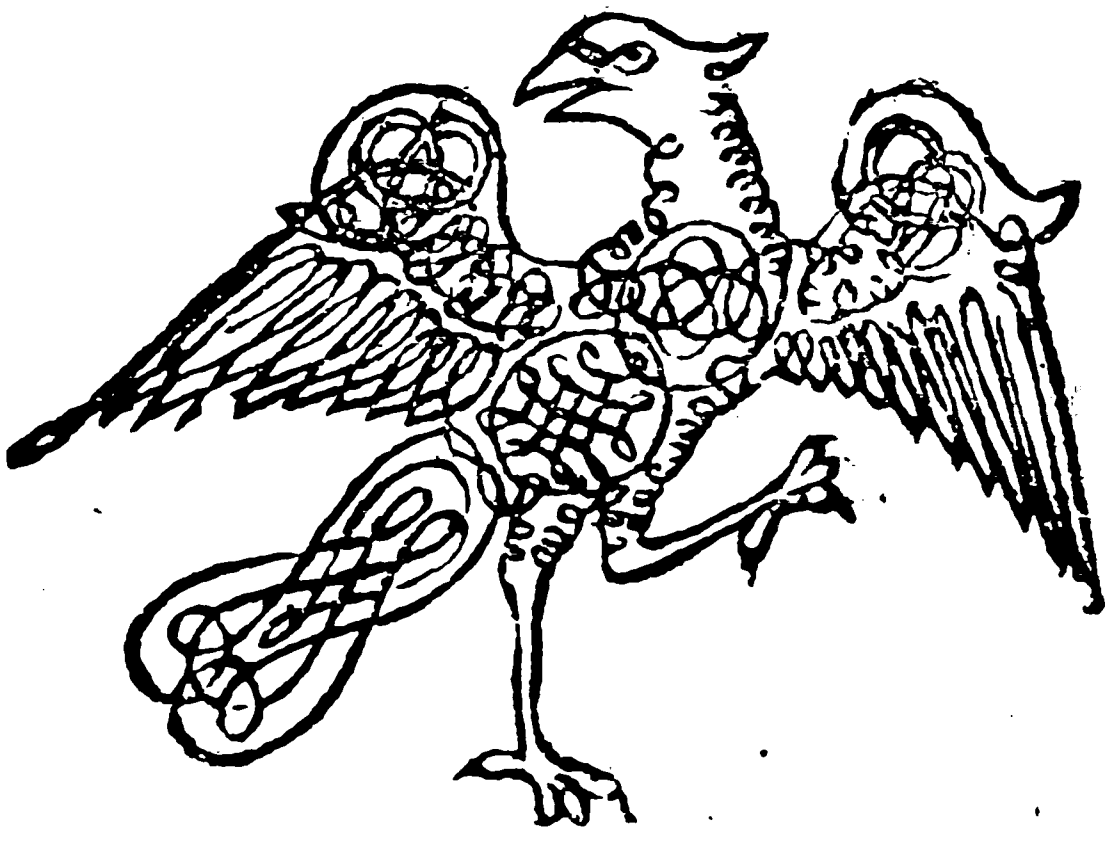

ATTO SECONDO.

Gabinetto.

Scena Prima.

Anagilda, e *Garzia*, che discorrono tra loro uscendo fuori.

Ana. Potêvi un dì per vendicare il Padre
Scuoter contra costui l'armate squadre.
Gar. Dimmi non è costui
Quel Fernando abborrito?
Ana. In Fernando tradito
Hò pietà di te stesso, e non di lui.
Abborrisco Fernando infino a morte,
E con odio piu forte
Di quello di Garzia;
Mentre mi duol, che d'una morte cade,
Di cui merta pietade.
Gar. Orsù, serba, Anagilda,
Amor tanto sincero,
Per quando tu sarai sposa da vero.
Ana. Chi è Germana a Garzia,
Ben necessario vede
Di mostrar molto pria segni di fede

(parte.)

Scena II.

Garzia. (solo.)

Pur troppo è ver, che d'Anagilda il core

Anden Act.

Cabinet.

Første Scene.

Anagilda og Garzia som taler sammen i det de kommer ind.

Ana. Du kunde engang, for at hevne vores Faders Død,
Trække med en bevæbned Magt imod ham.

Gar. Men siig er denne ikke dog
Den forskrækkelige Fernando?

Ana. I det Fernando er forraadt
Har jeg Medlidenhed med dig selv, og ikke med ham;
Jeg har en dødelig Afskye til Fernando,
Og jeg hader ham meere
End Garzia selv;
Men imidlertid gior det mig ondt, at hand skulde dødes
Af den hand fortiener Medlidenhed af.

Gar. Hør Anagilda, giem
Saa alvorlig en Kiærlighed
Indtil du virkeligen skal være Brud.

Ana. Den som er en Søster af Garzia
Synes at det er høyt nødvendig, længe
Forend den Tiid at viise Tegn paa sin Oprigtighed. (gaaer bort)

Anden Scene.

Garzia (alleene.)

Det er alt for sandt at Anagildes Hierte

Più che d'ira, e di sdegno, arde d'amore.
Già di Fernando il volto
La colpì, la seduſſe;
Gia il nuovo amor l'aletta,
Ed il Padre ſi ſcorda, e la vendetta.
Saria piacer non pena
La ſervitù d'amore,
Quando la ſua catena
Scioglier poteſſe un core
Che prigionier ſi fa.
Ma quando s'innamora
Ama, ed amar non crede,
E ſe n'avvede
Allora
Che ſcioglierſi non sà.

(parte)

Scena III.

Una Prigione.

Fernando, poi *Anagilda*. (a parte.)

Fer. Mia tradita Caſtiglia, e pur dovrei
Impunito laſciar il grand' oltraggio!
Ma gradite ſventure
Se dal deſtino mio potteſſi pure
Ottener, che colei una ſol volta
Diceſſe ſoſpirando:
Infelice Fernando.

Ana. (Infelice Fernando! E pur trovaſti
Qualche pietade in me del tuo deſtino.)

Fer.

Brænder meere af Kiærlighed, end af Vrede og
Foragt.
Fernandi Øyne har allereede
Kort, og forfort hende,
Den nye Kiærlighed fornøyer hende allereede
Og hun forglemmer baade sin Fader og Hevnen.
Der vilde være Fornøyelse og ikke Uroe,
Ved Elskovs Slaverie
Hvis et Hierte, kunde
Løse sine Lænker,
Naar det har bundet sig.
Men naar det forlieber sig
Saa elsker det, uden at tænke at elske
Og fornemmer det ey
For, end naar
Det ey kand løse sig. (gaaer bort)

Tredie Scene.

Et Fængsel.

Fernando, siden Anagilda affides.

Fer. Du mit forraadte Castilia, skulde du vel
Lade en saa stor Voldsomhed blive ustraffet;
Men dersom jeg kuns i disse mine
Ulykker, kunde opnaae af Skiebnen,
At hun en eeneste gang vilde
Sukkende sige:
Ulyksalige Fernando.

Ana. (Ulyksalige Fernando! du har dog fundet
Nogen Medynk hos mig over din Skiebne.)

Fer. Ma quì appunto vicino
Muove tutta penſoſa il vago piè,
(Ah ſe penſaſſe a me!)

Ana. (Che han da far con Fernando i penſier miei?
Cielo, penſaci tu, che giuſto ſei.)

Fer. Vieni cara Anagilda
A conſolar fra queſte mie ritorte
Chi vive in braccio a morte.

Ana. (Fuggo l'incontro; ah no,
Che cos è l'aſcoltarlo?
Dunque l'aſcolterò ſenza mirarlo.)
(*Anagilda ſe li accoſta ſenza mirarlo*)

Fer. Anagilda, Anagilda.

Ana. Jo già ti aſcolto, parla.

Fer. Almen un ſguardo gira
Del belliſſimo volto
A queſti ceppi miei, che gl' infelici
Non può bene aſcoltar, chi non li mira.

Ana. (Ah ſe un mio ſguardo ſolo
Tanto può conſolarlo,
Dunque lo mirerò, ma ſenza amarlo.)

Fer. Anagilda, uno ſguardo.

Ana. Ecco, ti miro.
(*lo guarda*)

Fer. Ma ſe nieghi un ſoſpiro
Verſo queſte mie pene,
Anagilda crudel, non guardi bene.

Ana.

Fer. Men her gaaer hun just
Gandske Tanke-fuld og vanker.
(Ach gid hun tænkte paa mig!)

Ana. (Hvad har mine Tanker med Fernando at bestille?)
(Himmel, du som er retfærdig, tænk du paa ham.)

Fer. Kom allerkiæreste Anagilda
At troste mig i mine Trængseler
Jeg som ey veed hvilket Øyeblik jeg skal dse.

Ana. (Jeg vil flye for ey at møde ham; men ney,
Hvad hindrer det jeg anhører ham?
Altsaa vil jeg høre ham, uden at see paa ham
(Anagilda nærmer sig til ham
uden at see paa ham)

Fer. Anagilda, Anagilda.

Ana. Jeg hører dig alt, tael.

Fer. Vend i det ringeste et Øyekast
Af dit allerdeyligste Aasyn
Til disse mine Lænker, thi hvem som ey ret seer paa,
Kand ey heller vel anhøre de Ulykkalige.

Ana. (Ach hvis et mit Øyekast
Kand troste ham saa meget,
Saa vil jeg see paa ham, men uden at elske ham.)

Fer. Anagilda, et Øyekast.

Ana. Jeg seer da paa dig; (seer paa ham)

Fer. Men du sukker ikke engang
Over disse mine Elendigheder.
Haardhiertede Anagilda, du seer ey ret paa mig.

Ana. Ahi, che non poſſo a meno,
Che non eſca un ſoſpir da queſto ſeno.

Fer. Già diſarmò per me
Quel tuo ſoſpir, la morte mia d'affanni.

Ana. No, Fernando, t'inganno,
Non ſoſpirai perte.

Fer. Ma ben non può d'alcun eſſer amante
Chi per altrui ſoſpira,
A un infelice avante.

Ana Troppo ſarei al mio gran Padre infida,
S'io poteſſi, o Fernando
Scordarmi avanti a te dell' omicida.

Fer. Allor, ch' io ſto penando
In coſi duro Inferno, e piangi il Padre,
Che in Ciel vive immortale
Così bella pietà tu ſpendi male.
Perchè incolpi il mio core,
Quanto più del mio cor fu rea la ſorte
Dell' incontro fatal del Genitore?
Jo quella ſalma forte
Con le lacrime mie, freda bagnai.

Ana. Ma tu pianger non ſai;

Fer. Mira, che pianger sò.

Ana. Dunque ſe lo piangeſti io t'amerò.
(Chi reſiſter potrebbe
Ad un pianto sì bel! Se non cedeſſe
Troppo foro il mio cor crudo, e ſpietato
Deh mi perdona, o Genitore amoto.

Oh

Ana. Ach, jeg kand dog ikke holde mig
At mit Hierte jo maa sukke engang.
Fer. Nu har du betaget mig
Med dit Suk, ald Bekymring for Døden.
Ana. Ney Fernando, du bedrager dig,
Jeg sukkede ikke for dig.
Fer. Men den kand ey være forliebt i nogen anden
Som sukker i en Ulykkaligs Nærværelse.
Ana. Jeg var min ædle Fader alt for utroe
Hvis jeg skulde kunde, o! Fernando
Forglemme det Manddrab som du paa ham
har begaaet
Fer. Nu, da jeg er beklemt
Af saa haard Angst, da er den Medlidenhed
at begræde
Din Fader som i Himlen lever udødelig,
Ilde anvendt.
Hvorfore har du erkiendt mig skyldig
Da Skiebnen mere end mit Hierte var skyld
I det ulykkelige Møde med din Fader?
Jeg veed at jeg med mine Taarer
Bedrøveligen har vædet, hans døde Legeme.
Ana. Men du veed ey hvad det er at græde;
Fer. Betragt, om jeg ey kand græde.
Ana. Jeg elsker dig da siden du begræder ham;
Hvem kunde imodstaae
En saa bevægende Graad! dersom jeg kuns ej
Havde ladet mit arumme, og haarde Hierte
alt forneget tilkiende.
O elskelige Fader, jeg beder, forlad mig

Oh Dei, che dolce incanto
E' d'un bel ciglio il pianto,
Chi mai, chi può reſiſtere
Quel barbaro qual' è.

Giurai d'averti a ſdegno,
Ma ſe ti miro in volto,
Mi ſcordo dell' impegno,
Mi ſcordo ancor di me.

(*parte*)

Scene IV.

Fernando poi *Garzia.*

Fer. Gratzie pietoſo amor, più non riſento
Il duro peſo delle mie catene
Se Anagilda il mio bene
Sente di me pieta: Fiero Garzia
Fa di me ciò, che vuoi. No non pavento
Il fiero tuo rigore.
Se fido mi ama d'Anagilda il core.
Ma ecco il mio Tiranno; ah ch' io non poſſo
Odiarlo più, ne più mi ſembra in volto
Orribile, inumano,
Se penſo, ch' è dell' Idol mio Germano

Gar. Prence, con qual coſtanza
Soffri le tue catene?

Fer.

Ach Guder, hvilken sod Henrykkelse
Foraarsages ved at see Graaden af sin Kiæ-
restes Øyne,
Hvem kunde vel nogen Tid staae imod
Hvem er saa barbarisk.
Jeg havde svoret at vilde foragte dig,
Men naar jeg seer dit Ansigt
Forglemmer jeg mit Forsæt
Og mig selv med. (gaaer bort)

Fierde Scene.

Fernando og siden Garzia.

Fer. Tak du medlidende Kiærlighed, jeg finder
nu ey meer
Den tunge Vægt, af mine Lænker,
Da Anagilda min Skat
Har Medlidenhed med mig: Grumme Gar-
zia,
Giør med mig hvad du vil. Ney, jeg frygter
ikke
Din gruelige Haardhed,
Naar Anagildes Hierte elsker mig oprigtig.
Men see der er min Tyran, ach jeg kand ikke
hade
Ham længere, og hans Aasyn forekommer
mig ikke
Meere, saa forfærdelig, og umenniskelig
Naar jeg tænker at hand er Broder til den
jeg tilbeder.
Gar. Printz, jeg synes du bær med stor Roelighed
Dine Lænker?

Fer. Il loro peſo
Divenuto è leggier piu, che non credi.
Gar. Perchè?
Fer. Dirlo non poſſo.
Gar. Se tu ſperi fuggir, lo ſperi invano.
Fer. Mal conoſci, Garzia,
Il mio cor, la mia mente, i deſir miei,
S'io poteſſi fuggir, non fuggirei.
Tu non mi vedi
Nel ſeno il core
Oppreſſo il credi
Da vil timore
Ma un altro affetto
Celando va.
Le tue catene
Più non riſento,
Non ſoffro pene
Dolor non ſento
Ne in te condanno
La crudelta.

(*parte*)

Scena V.

Garzia poi *Elvira.*

Gar. Il ſuo dir non intendo.
L'arcana vi ſarà ma nol comprendo.
Elv. (Ecco il noſtro nemico. Il mio Sembiante
Da queſt' ombre coperto, a lui mi cela.) (.
Gar. (E quale occulto affetto

Chiu- -r

.reer. Deres Tyngde
Er bleven lættere end du troer.
.rɑar. Hvorfor?
.reer. Det kand jeg ikke sige.
.rɑGar. Hvis du tænker at undvige, saa tænker du feyl.
.reer. Garzia, du kiender ey ret,
Mit Hierte, Sind eller Forlangende,
Hvis jeg kunde flye, saa vilde jeg ikke.
Du seer ey hvad
Hierte der er i mit Bryst
Du troer det er beklemt
Af nedrig Frygt,
Men det har et andet Sinds Bevægelse
Som det holder skiult.
Dine Lænker du har lagt paa mig
Finder jeg ikke meere til
Ey heller til Sorg
Eller Smerte
Og ikke heller fordømmer jeg
Din Grumhed. (gaaer bort)

Femte Scene.

Garzia siden Elvira.

.rɑDGar. Jeg forstaaer ey hvad hand vil sige,
Der maa være en Hemmelighed i, men jeg begriber det ey.
.vlƎElv. (Der er vores Fiende, min Gestalt
Gior mig ukiendelig for ham, paa dette mørke Stæd.)
,rɑD Gar. (Hvad for en hemmelig Sag Maa

Chiude Fernando in petto?)

Elv. So, che quivi non lungi
Imprigionato il mio German si cela;
O libero lo rende l'amor mio,
O morò seco anch' io.)

Gar. (Che vuol costui.) E come tanto lice
A temerario moro
Nel mio Parco real?

Elv. (O Re felice!)

Gar. (O Re felice!) Olà, dimi, chi sei?

Elv. Ad altri, che al regnante
Rivelar non poss' io gl'arcani miei.

Gar. Quello appunto son' io.

Elv. A te minchino,
Felice apportator di gran destino.
Anabuzzo il gran Mago
Fin da lidi Affricani
Suo discepolo, e servo, a te m'invia.
Sa, che in Tudela, e in questo Parco ap- q
punto,
Trovassi un gran Tesoro
Dove che il sole a certo segno giunto
Coll' umbra ferirà d'un Vecchio Alloro o

Gar. Non più. Trovi Anabuzzo
Fede altrove a suoi detti, e in altro Regno o
Cerchi i Tesori.

Elv. Hai la mia vita, o Sire
Della mia fede in pegno

Se

Maa Fernando have i Sinde?)

.vlƎElv. (Jeg veed at ikke langt herfra skal
Findes min Broder Fængslet.
Gid min omme Kiærlighed, maatte skaffe
ham frie,
Eller gid jeg maatte døe med ham.)

,rsƆGar. (Hvad mon denne vil, og hvorledes tør denne dumdristige Mohr
Komme ind i min Kongelige Have

.vlƎElv. (O! lykkalige Konge!)

.rsƆGar. (O! lykkalige Konge?) Hør du, sig hvem
.er du?

.vlƎElv. For andre end, Kongen selv
Kand jeg ikke aabenbare mine Hemmeligheder.

,rsƆGar. Jeg er just ham selv.

.vlƎElv. Jeg falder ned for dig, som den der
Tilfører dig Skiebnens store Gavmildhed
Annabuzzo den store Troldmand
Skikker mig som hans Discipel og Tiener,
Fra de Africaniske Havbreder til dig, hand
Veed, at i Tudela, og just i denne Have,
Findes et stort Liggendefæe
Paa et Sted, hvor Solen med Skyggen af
Et gamelt Laurbær-Træ henviiser hvor det er

.rsƆGar. Holdt op. Anabuzzo maa see til
Om man vil trove ham andensteds, og søge
Liggendefæe i andre Riiger.

,vlƎElv. Du har mit Liv, allernaadigste Konge
I Pandt paa min Ærlighed

Hvis

Se non trovo il Teſoro, io vuò morire.

Gar. Così pronta felice
Hai la noſtra favella.

Elv. Fù la mia genitrice
Spagnuola.

Gar. (E forſe bella.)
Ma pur ſe Moro ſei, ſaprai mentire.

Elv. Se non trovo il Teſoro io vuò morire.

Gar. (M'offeri la ſua vita, ed ha nel volto
Non sò, che di ſincero.)

Elv. (Del German prigioniero
Facil mi ſembra il varco.)

Gar. Or dimmi, quanto, e quale
Sia il Teſſoro racciuſo?

Elv. Un Regno vale.

Gar. Fia difficil l'impreſſa?

Elv. Ha una Furia d'Averno in ſua diffeſa.

Gar. Temerario penſiero!
Con le Furie d'averno,
Folle, pugnar vorrai?

Elv. Nel Cielo io ſpero.

Gar. Averti, ſe m'inganni
Jo ti ſapro punire

Elv. Se non trovo il Teſoro, io vò morire.
Scombra dell' anima
Tutto il timor
Più non ti palpiti

Hvis jeg ikke finder denne Skat vil jeg døe.

Gar. Kand du allereede saa godt
Vores Sprog.

Elv. Ja min Moder
Var Spansk.

Gar. (Og maaskee smuk.)
Men omskiønt du er en Mohr, kunde de dog lyve.

Elv. Hvis jeg ey finder Skatten, vil jeg døe.

Gar. (Hand tilbyder mig sit Liv, og har i sine Lader,
Som jeg synes, noget alvorligt.

Elv. (Min fangne Broders
Flugt synes at være læt for mig at tilveye-bringe.)

Gar. Hør, siig mig, hvor stor, og hvorledes
Dette Liggendefæe er forvaret?

Elv. Det er et Kongerige værd.

Gar. Er det vanskelig at faae?

Elv. En Helvedes Furie har det i Forvaring.

Gar. Hvilken daarlig Tanke!
Vilde du affindige slaaes
Med et Furie af Helvede?

Elv. Jeg forlader mig paa Himmelen.

Gar. Tag dig i agt, hvis du bedrager mig
Skal jeg lade dig straffe.

Elv. Hvis jeg ey finder Skatten, vil jeg døe.
Bortjag af dit Sind
Alt Frygt
Lad dit Hierte

Dubbioſo il cor
Ripoſa, e credimi
Ch' io ſon fedel.
Se al mio Regnante
Se al dover mio
Per un iſtante
Mancar poſs'io
Con me ſi vendichi
Degnato il ciel.

(*parte*)

Scene VI.

Garzia. (ſolo.)

Gar. Quanta fede in quei detti!
Ma tempo opportuno è ch'or io o
men vada
Di vendetta a cercar fieri Stumenti,
Che per l'empio Fernando appreſtar feci, ci
Temo d'Anagilda l'amore,
Temo l'ombra del Padre, è il ſuo fu-
rore.

(*parte*)

Scena VII.

Cabinetto.

Anagilda. (ſola)

Anagilda infelice, e che farai
Manca l'eſca al gran foco, or che la a
vita
Di Fernando già manca:
Anima ardita! il ſuo ſcampa ſi tenti;

Vor-

Ey tvile
Slaae dig til Roe, og troe
At jeg er oprigtig.
Dersom jeg for min Konge
I det jeg giver mig ud for,
I ringeste Maader
Skulde feyle,
Saa lad Himlen paa mig
Med rette hevne sig. (gaaer bort)

Siette Scene.

Garzia (alleene.)

Gar. Hvilken stor Ærlighed er der i disse Ord!
Men nu er det beleylig Tiid at jeg gaaer
At lade opsøge de allergrueligste Reedskaber
til at hevne
Mig, og som jeg har ladet tillave for den u-
gudelige Fernando
Jeg frygter Anagildes Kiærlighed,
Jeg frygter min Faders Skygge, og hans
Vrede. (gaaer bort)

Syvende Scene.

Cabinet.

Anagilda. (alleene)

Ulykkalige Anagilda, og hvad vil du giøre,
Der fattes Fode for Ilden, nu da Fernando
Fattes Livet;
Frist Moed! der maa forsøges paa at kade ham
flygte. D 2 Vil

Vorrai tradir Garzia?
E come il Ciel concede
Cominciar dal tradire opre di fede?
Ma il German non è giuſto,
E il ciel noi ſtrinſe,
Alla Giuſtizia più, che al ſangue noſtro.
Sì, lo ſcampo ſi tenti
Del mio caro Fernando.
Caro, ahime! è chi m'ucciſe il genitore?
Dite, quali di voi ſon più eloquenti
Ferite del mio Padre, o del mio core?

(*prende dal Tavolino la ſpada di Fernando tolta alla ſtatua*)

Te ſtringo o ferro illuſtre, o ferro, ahi quanto
Illuſtre a danni miei! Te dunque ſtringo,
A portar libertade al tuo Signore,
Ti darà maggior vanto
Qualche impreſa fedel di queſto core.
Quando il mar biancheggia, e freme
Quando il ciel lampeggia, e tuona
Il Nocchier che s'abbandona
Va Sicuro a naufragar.
Tutte l'onde ſon funeſte
A chi manca ardire, e ſpeme,
E ſi vincon le tempeſte
Col ſaperle tollerar.

(*parte*)

Sce-

Vil du vel forraade Garzia?
Og hvorledes tillader Himmelen
At begynde paa at forraade Oprigtighed?
Men min Broder er ey retfærdig,
Og Himlen har forbundet os
Meere til Retfærdighed, end til vores Blod.
Jo, jeg vil forsøge at hielpe ham til at flye.
Min kiære Fernando.
Kiære! ach hvad siger jeg! ham som har dræbt
min Fader?
Siig, hvem er meest veltalende, enten
Min Faders dødelige Saar, eller mit Hierte?
(tager den Kaarde som hør Fernando til,
som hun tog fra Billedet)
Jeg forbinder dig, du blanke Sværd; o Sværd,
hvor har du ey
Været alt for blank til min Ulykke! dig forbinder
jeg
Til at forskaffe din Evere Friehed,
Erobringen af dette Hierte, vil
Give dig en større Anseelse.
Naar Havet skummer og bruser
Naar Himlen lyner og tordner,
Den Skipper som da overgiver sig
Maae vist lide skibbrud.
Enhver Bølge truer med Undergang
Dem, som da taber Moed og Haab,
Men Stormen overvindes
Ved at vide at holde ud med den.
(gaaer bort)

Scena VIII.

Prigione.

Fernando. (ſolo)

Queſti ceppi erudeli, e queſt' orrore
Non ma arrecca timore, or che il mio bene
Golla ſperanza a conſolarmi viene.
Folle a Che penſo? E quai contenti io fingo,
Quai ſperanze dipingo alla mia ſorte?
Son fantasmi d'amore in ſeno a morte
Elvira, tu, dirai - - -

(*E' gettata una ſpada dal balcone, eſi ſente una voce, che dice:*)

Elv. Combatti, e ſpera.

Fer. Che rimiro? Che ſento? E chi m'invia
Quella ſpada, e perchè?
Ch'io combatta, e con chi? Ch'io ſperi, e che?
Forſi Anagilda mia
Al mio ſcampo ſi accinge.
Ma quale a queſto acciaro
Foglio avvolto rimiro?

(*toglie una Carta legata alla ſpada*)

Leggerò. Foglio caro - - -

Mà

Oftende Scene.

Fængsel.

Fernando. (alleene)

Disse grumme Lænker, og dette forskrækkelige sted
Opvækker ey Frygt hos mig, nu da min Al-
lerkiæreste
Kommer at troste mig med Forhaabning.
Afsindige hvad tænker jeg? og hvad Fornoyelser
indbilder
Jeg mig, hvilket Haab om min Skiebne afmaler
jeg mig?
Det er Kiærligheds Forbindelser i Hiertet, til
Døden,
Elvira, du skulde sige . . .
(der bliver kastet en Kaarde paa Gulvet
og der høres en Røst som siger)
Elv. Strid og Haab.
Fer. Hvad seer jeg igien? hvad hører jeg? og
hvem flyer mig
Denne Kaarde, og hvorfor?
At jeg skal stride, og med hvem? at jeg skal
haabe, og hvad?
Maaskee min Anagilda
Gior sig Umage for min Flugt?
Men hvad for et Brev er dette
Som hænger ved denne Kaarde?
(tager et Blad Papiir som er bundet
ved Kaarden)
Jeg vil læse det. Kiære Brev . . .

Mà nò, celar conviene
(*mentre vuol aprir il foglio ſente aprir la ſtanza*)
Per ora il foglio; un riſoluto armato:
Oh Dio, con nudo acciaro a me nè viene!
Combatti, e ſpera! ecco il nemico appunto

Scene IX.

Anagilda con ferro nudo maſcherata, e traveſtita, e il ſudetto che gli tira un colpo mano, dicendo:

Fer. A te.
Ana. Fermati ingrato!
Fer. Che ſento? È chi mà tolta
La forza al braccio - - - chi ſei?
Ana. Se non lo ſai,
Da queſto ſangue mio ben lo vedrai,
Perchè tu ne ſpargeſti un altra volta.
Ah Fernando inumano!
Dunque non t' è gradita
Ne liberta, ne fè, ſe quella mano,
Che n' è miniſtra a te, quella hai feferita?
Fer. Ah ferro, ah mano, ah core, ah ſangue, ah pianto,
Ah ingrata libertà, ſe coſti tanto!
Fedeliſſima amante,
È tu deſtra crudel, che tanto erraſti

Col

Men nev, jeg maa ſkiule det.
(i det hand vil oplukke Brevet hører hand
Døren oplukkes paa Fængſelet)
For nærværende Tid; En driſtig, bevæbnet
Ach Gud; kommer til mig, med Kaarden i
Haanden:
Striid og Haab! der er juſt Fienden.

Niende Scene.

Anagilda med blot Kaarde i Haanden, med Maſke, og forklædt, og Fernando ſom giver hende et Stød paa Haanden, ſigende:

Fer. Kom her du.
Ana. Holdt inde utaknemmelige
Fer. Hvad hører jeg? Og hvad har betaget mig
Min Styrke i Armen . . . Hvem er du?
Ana. Hvis du ey veed det, saa
Kand du af dette mit Blod see det;
Efterdi du har tilforn udgydet det.
Ach umenniſkelige Fernando!
Du bryder dig altſaa
Hverken om Frihed, eller Oprigtighed, efterdi
Du har saaret den Haand, ſom giør vel imod
dig?
Fer. Ach Kaarde, ach Haand, ach Hierte, ach
Blod, ach Graad,
Ach utaknemmelige Frihed, da du koſter saameget!
Alleroprigtigſte Elſkerinde!
Og du Haand ſom saaledes har forgrebet
dig.

Col ferro iſteſſo emenderai l'errore,
Quando a punirlo il mio dolor non baſti.

Ana. Taci, che reo non foſti, io ben m'avvedo
E al pianto tuo, più che al mio ſangue credo
Sù partiamo, che molto
Può coſtare ogni induggio a i caſi tuoi.
Partiam.

Fer. Perchè mi vuoi
Allor, ch'io ſon più reo, da lacci ſciolto?

Ana. Partiam, Fernando, e della vita mia
Abbi timor, ſe della tua n'hà pocco.
Il barbaro Garzia
Parmi, ahimè di ſentirlo in queſto loco
Uccider mi ſaprebbe: ah ſenti è deſſo.

Fer. Se la morte è perte, fuggiamo adeſſo.

Fer. Se fedel cor mio tu ſei
Non bagnar di pianto il ciglio;
Si fa grave il mio periglio,
Se ti sforza a lagrimar.

Ana. Se il mio ben, cor mio, tu ſei,
Se il mio cor vive in quel ciglio;
Come vuoi, che l' tuo periglio
Non mi sforzi a lagrimar?

(*Fernando*, *Anagilda* a. 2.)

Di due cori innamorati

Ser-

Jeg vil med ſamme Kaarde rette Forſeelſen
Hvis min hiertelige Fortrydelſe ey er nok
dertil.

Ana. Tie ſtille, jeg ſeer nok nu, at du var uſkyldig,
Og jeg troer meere din Graad, end mit Blod.
Lad os gaae herfra, thi at bie længere
Noget Øyeblik, kand koſte meget, i diſſe dine
Omſtændigheder; lad os gaae.

Fer. Hvi vil du, at jeg nu,
Da jeg er meere ſtrafværdig, ſkal loſes af
mine Lænker?

Ana. Lad os gaae, og du Fernando hav Omſorg
For mit Liv, thi du har kuns liden for dig ſelv
Den forſkrækkelige Garzia,
Synes mig, ach vee mig! at høre ham paa
dette Sted,
Hand ſlog mig viſt ihiel: ach hør det er ham.

Fer. Hvis du frygter for at døe, ſaa lad os ſtrax
flye.

Fer. Efterdi du mit Hierte er mig tro
Saa væde ikke dine Øyne med Graad;
Derved giør du mig min Fare ſtørre,
Hvis du ſaa heftig græder.

Ana. Efterdi du er min Skat, og mit Hierte,
Og efterdi mit Hierte lever ved dig;
Hvorledes vil du da, at den Fare du er
udi
Ikke ſkulde komme mig til at græde?
(Fernando og Anagilda begge To.)
Du Gud for Kiærlighed! vedligehold

Even-

Serba, Amore, i lacci amanti,
Nè ſoffrir ch' entri lo sdegno
Il tuo regno
A diſturbar.

Fine del Secondo Atto.

ATTO TERZO.

Scena Prima.

Elvira incatenata, e Guardie.

Oh Dio che ſarà mai!
Diſſerate trovai
Del carcere le porte, ſenza Fernando.
Forſe armato del brando
Hà tentato lo ſcampo, e forſe è morto?
L'empio Garzia mi crede
Perche in ſpoglia virile, è ſconoſciuta
Autor della ſua fuga;
E fra ſtrette catene, e fra ritorte
Forſe in breve ſarò condotta a morte.
Miſera me d'un Tiran prigioniera,
Senza German, ſenza conforto, oh Dio!
Non avrà alcun pietade al dolor mio!
Ecco il Tiran, anima forte! ardire!

Sce-

Tvende forelskede Hierters kiærlige forbindelse,
Og tillad ikke Avind
At forstyrre
Dit Rige.

Ende paa den Anden Act.

Tredie ACT.

Første Scene.

Elvira i Lænker og Vagt.

A! Gud! hvad mon der blive af!
Jeg fandt Fængslets
Dører oplukte, og ikke Fernando der.
Maaskee hand bevæbned med det Sværd jeg gav
Ham, har forsøgt at flye, og maaskee hand er død
Den ugudelige Garzia troer mig
Fordi jeg i Mands-Klæder er ukiendelig,
Og hand veed ey jeg er Aarsag til hans Undvigelse,
Og maaskee jeg og inden kort Tid, bliver i
Disse Lænker og Piinsler henført at dø.
Ach mig Elendige! som er et saa grumt Menniskes Fange
Uden Broder, uden Hielp, o Gud!
Hand vil aldrig have ringeste Medlidenhed med min Sorg!
Der er Tyrannen; frisk Mod! dristig!

An-

Scena II.

Garzia, e *Elvira*.

Elv. Fellon, era Fernando
Quel Teſoro, o crudel, che qui in
perdei.
E tu la furia ſei
Che neſoſti Cuſtode, e me l'hai tolto.
Barbaro io ſon Elvira.

(*ſi ſcopre*)

Gar. (Oh Dio, che aſcolto!)
Elv. Jo ſono Elvira, e l'altro mio Teſoro,
Per cui ſalvare imploro
L'iſteſſa tua fierezza,
E'il pregio d'oneſtate.
Gar. (E di bellezza.)
Togliete, olà quei lacci. Elvira avrai i

(*li cavano le catene*)

Per Carcere la Reggia, e d'Anagilda
La compagna ſarai.

(*parte*)

Scena III.

Elvira. (ſolo.)

Oh Dio, ſe a me compraſti
Si dura ſervitù, quaſi direi,
Mia coſtante oneſtà, crudel tu ſei.
Ma purchè ſalvo ſia,
Il Germano Fernando
Ogni affanno m' è gioja anco penando.

Sce

Anden Scene.

Elvira og Garzia.

Elv. Forrædere; Fernando var den
O Skat, du Grueligſte, ſom jeg har miſted
her,
Og du er den Furie, ſom
Havde ham i Forvaring, og ſom har taget
ham fra mig,
Barbar jeg er Elvira. (aabenbarer ſig)

Gar. (O Gud, hvad hører jeg!)

Elv. Jeg er Elvira, og den min Skat
For hvilken at frelſe, jeg ſaa høyt tilbede
Dig midt i din Grumhed endog,
Er Ærligheden ſelv.

Gar. (Hun er deylig.)
Hør der, tag diſſe Lænker bort. Elvira ſkal
have (de tager Lænkerne af hende)
I Steden for Fængſel mit Slot, og
Du ſkal blive Anagildes lige. (gaaer bort)

Tredie Scene.

Elvira. (alleene)

O Gud, hvis du har tilkiøbt mig
Et ſaa haardt Slaverie, da vilde jeg neſten
ſige
At min beſtandige Oprigtighed, var grum
Men dog naar kun min Broder
Fernando kand frelſes
Da er ald Fortred min Glæde endog midt i Be-
drøvelſe.

Hvis

Se il ciel mi divide
Dal caro german
Perche non m'uccide
Pietoſo il martir.
Diviſa un momento
Dal dolce teſoro
Non vivo, non moro,
Ma provo il tormento
D'un viver penoſo,
D'un lungo martir.

(*parte*)

Scène IV.

Anagilda ferita la mano, e *Fernando* ancora incatenato.

Ana. Quanto è grave al mio cor quel duro laccio,
Che al fuggitivo tuo già ſtanco piede,
E alle ſperanze mie ſerve d'impaccio.
Qui non ſi vede Albergo, ne Paſtore
Da cui ſi ſperi induſtrioſa aita.

Fer. Quanto ingiuſte Anagilda
Sono le tue querele
Per queſta, e non per quella io ſon crudele.

Ana. Fernando, non temer, che lieve aſſai
E la mia piaga; e queſta deſtra mia,
Che per pegno di fè ti deſtinai
Al grande officio ſuo non è impedita
Per darti giuſto aita
Ma dimmi; non ſapeſti

Da

Hvis Himmelen adskiller mig
Fra min kiære Broder
Hvi er mine Lidelser
Da ey saa medlidende, at dræbe mig, og.
Naar jeg et Øyeblik er skildt fra
Min kiære Broder
Da veed jeg hverken jeg er levende eller død,
Men finder i den Tid til intet andet
End et bekymring-fuld Liv
Og Smerte uden Ende. (gaaer bort)

Fierde Scene.

Anagilda med den eene Haand blessered, og Fernando endnu i Lænker.

Ana. Hvor tungt er det ikke for mig, at see de Lænker,
Som, saavel for din Flugt,
Som for mit Haab foraarsager forhindring.
Her seer man hverken Herberge eller Hyrder,
Som man kunde vente Hielp af.

Fer. Hvor ubetænksom Anagilda
Er din Klage
Jeg sørger ikke over dette, men over dette.

Ana. Frygt ikke, Fernando, thi denne min Vunde
Er ey af Betydenhed, og min Haand
Som jeg har foresat mig at give dig til Tegn
paa min Kiærlighed
Er ey derved forhindret i sit Foretagende
Med billigen at hielpe dig.
Men sig mig: Vidste du ikke

Da chi di poi queſt' altra ſpada aveſti?
Fer. Tutto ti diſſi; e già, che m'è permeſſo
Dal luogo più ſicuro
Quel foglio, ch' all' acciaro
Avvolto cadde, io voglio aprire adeſſo.
Ana. Jo leggerlo vorrei.
Fer. Come ti piace.
Or dimmi, cara e chi?
(*Anagilda* legge)
Ana. Chi ti ſcrive è mendace.
Fer. Anagilda, mi ſgrida?
Ana. Si dice pur così.
Quella che d'Anagilda è a te più fida,
Dimmi dov' è coſtei?
Fer. Ah che ſarà.
Ana. Che la mia fè vuol imparar da lei
Qualche coſa di più, s'ella lo sà.
(*legge*)

"Caro Fernando mio
"Oggi ti ſalvo, o ch'io
"Vò reſtat prigioniera.
"Eccoti il ferro; Amico, il fato arrida
"A queſta impreſa mia; combatti, e ſpera!
"Quella, che d'Anagilda è a te più fida
Vanne, sì vanne ingrato
A coſtei, chè ti ſciolga
Il piede incatenato.

(*vuol partire*)

Fer.

Fra hvem du fik den anden Kaarde?

Fer. Jeg har ſagt dig det altſammen; eg efterdi jeg
Er ſikker paa dette Sted,
Vil jeg oplukke det Brev nu,
Som hængte bundet ved Kaarden.

Ana. Jeg vilde nok læſe det

Fer. Ligeſom dig behager.
Men ſiig mig Allerkiæreſte, hvem er det?
(Anagilda læſer)

Ana. Den der ſkriver dig her til, lyver.

Fer. Anagilda taler mig ſaaledes til?

Ana. Jeg ſpørger kun.
Den, ſom er dig meere tro end Anagilda
Siig mig det: Hvor er hun?

Fer. Ach hvad ſkal det være

Anà. Thi min oprigtige Kiærlighed vil lære af
hende
Noget meere, hvis hun ſelv veed det.
(læſer)
"Min kiære Fernando
"I Dag frier jeg dig ud, eller jeg
"Kommer i Fængſel.
"Der er et Sverd, den medlidende Skiæb-
ne hielper
"Mig i mit Foretagende, Strid og Haab!
"Dette ſkriver den der er dig oprigtigere
end Anagilda.
Gaae, ja, gaae Utaknemmelige
Til hende, at hun kand løſe
Dig af dine Lænker. (vil gaae)

Fer. Senti, laſſiami dire.

Ana. Rendimi ciò, ch' è mio. Voglio par--ta
tire,
Al tuo affetto donai
Del morto Genitore - - -

Fer. Ma ſe - - -

Ana. Ma ſe render a me non puoi
Roſor, Padre, German, Patria tradita;
Fernando aſpetta, e qui lo ſcrivi poi
A tanta dote aggiunto ancor la vita.
(*parte furioſa, e li getta il foglio*)

Fer. Ferma, aſcolta; Che miro! Elvira ſcriſſe,
Aſcolta, ah foſſe per un poco, Oh Dio,
Quel tuo piè tra catene, e non il mio..

Mi ſento il cor traſſiggere,
Preſſo a morir ſon io,
E pur non poſſo oh Dio
Seguir l'amato ben.

Non sò dove mi volgere
Indarno i numi invoco
E il duolo a poco a poco
Mi ſvelle il cor dal ſen.

(*parte*)

Sce--

Fer. Hør, lad mig tale.
Ana. Giv mig det som er mit. Jeg vil gaae,
Jeg har af Kiærlighed til dig.
Forglemt min Fader du har dræbt ✻ ✻ ✻
Fer. Men naar ✻ ✻ ✻
Ana. Men naar du ey kand erstatte mig
Den Skam, at have forraadet, min Fader,
Broder og Fædreneland
Bie endnn lidt Fernando, og see til om
hun og
Til ald den Medgift hun lover, vil under-
skrive
Livet, som jeg har viist dig.
(gaaer vred bort, og kaster Brevet til ham)
Fer. Bie, hør; hvad seer jeg! Elvira har skre-
vet det
Hør; ach gid at din Foed for dette lidet Øje-
blik
Var i Kiæder og ikke min, at du maatte ey
saaledes løbe bort.
Jeg finder at mit Hierte igiennemstikkes,
Jeg er nær ved Døden,
O Gud! jeg kand dog ikke
Følge min høyst-elskede Skat.
Jeg veed ey hvor jeg skal vende mig hen
Jeg anraaber Guderne forgiæves
Og min Sorg begynder ligesom lidt
Efter lidt at rive mit Hierte i tu.
(gaaer bort)

Scena V.

Garzia poi *Elvira.*

Gar. Germana infida! un ſoſpir di Fernando - - -

Elv. Già corteſe Tiranno è alfin Garzia,
S'entro la Reggia ſua pianger concede.

Gar Ancor ben più corteſe or mi vedrai,
Deh ſenti, Elvira?
Aciò, che il Ciel deſtina
Non reſiſta il tuo core:
Scordati pur di me, ſarai Regina.

Elv. Se conforme il coſtume hai preparato
Per faci d'Imeneo quelle di morte.
Temerario; e dovrei farti ſecondo
Il Soglio di Navarra? Elvira dunque
E' nata a popolar di moſtri il Mondo?

Gar. Orsù ſente, e riſolvi,
Pochi momenti a tuoi conſigli io dono.
O un infame ſupplicio, o un Regio Trono.

Tu mi diſprezzi ingrata
Tu deſti il mio furore
Ma temi il mio rigore
Ma non ſei ſciolta ancor

Sento, che parli altera.
Ma ſe tu non paventi,

A vi-

Femte Scene.

Garzia siden Elvira.

Gar. Utro Søster! et eeneste Suk af Fernando?

Elv. Garzia er endelig en behagelig Tyran,
I det at hand tillader dog i det ringeste at græde i hans Slot.

Gar. Du vil endnu see mig meer omgiængelig
Jeg beder hør min kiære Elvira,
Lad ey dit Hierte staae imod det,
Som Himlen bestikker.
Forglem det forbigangne hvad jeg har giort dig, du skal blive Dronning.

Elv. Men hvis du efter Sædvane har
I Stæden for Formæhling tillavet Døden?
Dumdristige! skulde jeg føde Arvinger
Til Thronen i Navarra? er Elvira da
Fød til, at besætte Verden med Vandskabninger?

Gar. Hør da, og betænk dig,
Jeg giver dig faae Øyeblik at raadføre dig med dig selv.
Enten du vil udvælge en skammelig Død, eller en Kongelig Throne.
Du foragter mig Utaknemmelige
Og ophidser mig
Men du maa frygte min Vrede,
Du er endnu ey paa frie Fød.
Jeg hører du taler fræk
Men dersom du ey frygter endnu

A vista dei tormenti,
Si cangierà quel cor.

Scene VI.

Elvira. (sola)

Innocenza, pietà, constanza, amore
Consigliate il mio core;
Ma per salvar tant' innocenti almeno,
Cui barbara catena
Stringi per mia Cagione il fido piede,
E che mai vi pos' io spender di meno,
Che accettar uno scettro, e amar la vita.

(*parte*)

Scena VII.

Anagilda e *Fernando.*

Ana. Quel Pastor, che ti sciolse, e che hà narrato
A noi, d'Elvira tua, d'Elvira mia,
La certa prigionia
Quasi tutto hà turbato
Il piacer, che trovai,
Or ch' innocente, e fido io ti trovai.

Fer. Forse Elvira a quest' ora
Del tuo crudo Germano - - -

Ana. Eh spera ancora

Sap-

Da, ved at see dine dig bestemte Piin-
ster
Vil dit Hierte nok forandre sig.

Siette Scene.

Elvira. (alleene)

Uskyldighed, Medlidenhed, Bestandighed og
Kiærlighed,
Giver mit Hierte Raad;
Men i det ringeste, for at frelse saa mange Uskyl-
dige
Som for min skyld er
I Lænker, for deres Ærlighed
Hvad kand de vel koste mig ringere
End at jeg tager imod et Scepter, og elsker Livet.
(gaaer bort)

Syvende Scene.

Anagilda og Fernando.

Ana. Den Hyrde som løste dig, og som fortalte
Os, at den dig og mig saa kiære Elvira
Vilst var i Fængsel,
Har næsten aldeeles forursveliget
Den Glæde jeg havde over
At finde at du var uskyldig og oprigtig.

Fer. Maaskee at Elvira nu
Af din grumme Broder . . .

Ana. Ney du maa haabe endnu

Sappi: Che antica legge, e giuſta,
E da i Re di Navarra ancor giurata,
Che Nobile Donzella
A morir condannata,
Poſſa trovar ragione
Nel ferro, e nella ſorte.
Di Guerriero Campione;

Fer. Or dunque mi preparo
Per Elvira al cimento.
Ana. Jo tel conſento
Ma anch' io ti ſeguirò
Col nome di Scudiero.
Fer. O queſto no.
Or che tu ſei mia ſpoſa
Ti vuò men generoſa;
Or qui m'attendi. Addio.

(*parte ſolecito*)

Ana. Ti vuò ſeguir fedele
Idolo mio.

E' dolce diletto
D'un' alma, che amante
Seguire conſtante
Il caro ſuo ben.
Deh caro ſe m' ami
Seguirti concedi.
Qual core tu vedi,
Ch'io chiudo nel ſen.

Sce-

Og viide: at den gamle retfærdige Lov
Er endnu handthæved af Kongerne i Navarra,
At et adeligt Fruentimmer
Som er fordømt til Døden
Kand faae Ret og Forsvar
Ved Sværd, naar Skiebnen vil,
Og naar en Krigshelt tilbyder sig at møde og slaaes for hende;

Fer. Da vil jeg tillave mig
Til at stride for Elvira.

Ana. Jeg samtykker det gierne,
Men jeg vil følge med dig
Under Navn af Vaabendragere.

Fer. Ney aldeeles ikke.
Thi nu du er min Brud
Vil jeg nok at du er lidt mindre saa vovelig høymodig.
Du kand bie mig her. Farvel.
(gaaer hastig bort)

Ana. Jeg vil med mit oprigtige Hierte,
Følge dig, som jeg tilbeder.
Det er en sød Fornøyelse
For en forelsked Siæl
At følge bestandig
Sin Allerkiæreste Skat.
Jeg beder dig Allerkiæreste hvis du
Elsker mig, saa tillad mig
At jeg følger med dig, du seer hvad
Hierte jeg har til dig.

Et-

Scena VIII.

Sala Reggia.

Elvira.

Rispoſi diſperata,
Chè farò del Tiranno.
Fedè e conſtanze mia, voi che parlaſte
Alla mente agitata,
Aſſiſtite al penſier, che le dettaſte.
Ma eccolo appunto.

Scena IX.

Garzia, e ſudetta.

Gar. Elvira,
Elv. Mio Signoro.
Gar. Mia Reina.
Elv. Mio Re.
Gar. Ah ſe non foſſe, Elvira, il tuo timore
Che diceſſe così, felice me!
Elv. Allor, ch'io deſtinai
D'eſſer Spoſa a Garzia già non mi moſſe
Che il fatal colpo di Fernando morto,
Che perſuaſe alfin il cor dolente
Di trovar in Garzia qualche conforto.

Gar.

Ottende Scene.

Kongelig Sahl.

Elvira.

Jeg har svaret dumdristig
Hvad skal jeg giøre med denne Tyran.
Du min Oprigtighed og du Bestandighed, I som talte
Til mit oprørte Sind
Kom mine Tanker til hielp, i det jeg nu skal sige
Men der kommer hand just.

Niende Scene.

Garzia og forrige.

Gar. Elvira.
Elv. Min Herre.
Gar. Min Dronning.
Elv. Min Konge.
Gar. Ach hvis det var ey din Banghed, Elvira
Som talte saaledes, da var jeg lykkelig!
Elv. Da jeg foresatte mig
At være Garzies Brud, var der intet som rørte
Mig, uden det klagelige Stød at Fernando er død,
Som dog tilsidst overtalte mit sorrigfulde Hierte
Til at troe at jeg skulde finde Trøst hos Garzia.

Gar.

Gar. Dunque mia cara eccoti il core.
Elv. Appunto il cor desio.
Gar. Ecco in pegno di fè la mano stendo.
Elv. La fè, che dasti altrui, quella ti rendo.

(*Mentre Garzia le porge la destra, Elvira cava uno stile per ucciderlo*)

Scena X.

Fernando in abito guerriero con visiera che ferma il colpo, e li sudetti.

Fer. Ferma, Elvira, che fai?
Elv. Fortuna infida!
Gar. Amico, io ti ringratio.
Empia, così tradirmi? Olà s'uccida.

(*s'avanzano le guardiè*)

Fer. Ferma Sire.
Gar. Non più.
Fer. Giustizia attendo.
E come qui la giusta legge vuole
La Donzella diffendo.
Sia tuo Campion qual vuoi.
Gar. Il Campione io sarò, che non debb'io.
Fidare ad altra spada
Le mie giuste vendette, o l'onor mio.
Olà, nessun s'accosti.

(*sono in positura di far duello*)

Sce-

Gar. Der er da mit Hierte, Allerkiæreſte.
Elv. Juſt Hiertet forlanger jeg.
Gar. Her rekker jeg dig min Haand til Pandt paa oprigtig Kiærlighed.
Elv. Den Oprigtighed du har beviiſt andre, beviiſer jeg dig igien.
(imens Garzia rækker Haanden frem, trekker Elvira en Dolk for at dræbe ham)

Tiende Scene.

Fernando i Krigsdragt med Hielm, ſom holder Stødet op, og de forrige.

Fer. Holdt Elvira, hvad gier du?
Elv. Ugunſtige Lykke!
Gar. Jeg takker dig, min Ven.
Bedragerſke, ſaaledes vilde du omkomme mig? hør der, dræb hende.
Fer. Jeg beder lad blive Allernaadigſte Konge.
Gar. Ney, intet.
Fer. Jeg holder mig til Retten
Og ſom den retfærdige Lov byder
Forſvarer jeg dette unge Fruentimmer
Du maa lade møde for dig hvilken Helt du vil
Gar. Jeg ſkal ſelv være den Helt, thi jeg bør ikke
Betroe til en andens Kaarde
Min retmæsſige Hevn, og min Ære.
Jeg befaler, at ingen maa nærme ſig.
(de ſtiller ſig imod hverandre til at duellere)

Eid-

Scena Ultima.

(*Anagilda, coperto il viſo, e li ſudetti.*)

Ana. O Dio, fermate.
Spoſo, German, che fate?
Vinca chi vuol di voi
Sempre Anagilda avrà perduto poi.
Garzia: queſto è Fernando.
Fer. Jo ſon Fernando, ed alla tua diffeſa
Adoprai quella mano
(*ſi ſcopre la viſiera*)
Dal rigor de tuoi lacci ancor offeſa.
Gar. Deh magnanimo Prence,
Se l'armi tue i benefici ſono.
Vinci affatto il mio cor col tuo perdono.
Fer. Perdono! Jo non ſo quando
Garzia m'abbia oltraggiato?
Gar. Anagilda Perdono.
Ana. Mentre gl' aſtri rubelli
Col tuo, col regnò mio, ſon già placati;
Deh ſe piange Garzia, a lui perdona.
Elv. Non ſon men di Fernando generoſa,
Ogni offeſa in obblio reſti ſepolta.
Gar. Tanto mi baſta, o cara,
Ana. O Elvira generoſa.
O conſorte adorato!
Gar. O Regno fortunato!

Elv.

Sidste Scene.

Anagilda, med bedækket Ansigt, og forrige.

Ana. O! Gud holder inde.
(falder paa Knæ imellem dem)
Gemahl, Broder, hvad gior J.
Hvem af jer der endog vinder
Saa har dog Anagilda altid siden tabt.
Garzia: Denne er Fernando.

Fer. Jeg er Fernando, og til dit Livs Frelse
Har jeg brugt denne min Haand
Som endnu erindrer sig de haarde Lænker
som du lagde paa den.

Gar. Ach ædelmodige Fyrste
Da Velgierninger er dine Vaaben
Saa har du med at tilgive mig, gandske overvundet mig.

Fer. Tilgive dig? Jeg veed aldrig af meere,
At Garzia har giort mig Fortræd.

Gar. Jeg tilgiver dig Anagilda.

Ana. Da altsaa ald Tvistighed imellem
Dette og dit Rige er bielagt
Saa tilgiv da Garzia, efterdi hand fortryder
det forrige.

Elv. Jeg er ikke mindre ædelmodig end Fernando
Enhver Forseelse skal forglemmes.

Gar. O Allerkiæreste, det er mig da nok.

Ana. O ædelmodige Elvira
O Elskværdige Brudgom!

Gar. O lyksalige Riige!

Elv. Oh dì giocondo!
Gar. Spoſa diletta a queſto ſen ti abbraccio.
Elv. Mio ſpoſo, e Re,
Con catena d'amor anch' io t' allaccio.

CORO.

Della neve a candori innocenti
Serba fede dell' etra l'ardore,
Ma la face pudica d'amore
Fà più bella la fè ne tradimenti.

FINE.

Elv. O glade Dag!
Gar. Elskværdigste Brud, jeg omfavner dig?
Elv. Min Gemahl og Konge
Jeg vil og med de allerkiærligste Forbindtligheder foreene mig med dig.

CHORUS.

Ligesom den kolde Snee fordrives ved
Sommerens Varme, og bliver til klart Vand,
Saaledes bliver den Blufærdighed, som sees i et
Ansigt,
Der af Kiærlighed næsten har ladet sig overtale til
At begaae et Forræderie, til en Yndighed, ved at
have
Været oprigtig.

Ende.

Det kgl. Bibl. Bogb.